

פרשת וישלח

מחזור שבתורה

מעט מן האור דוטה הרבה מן החושך

לצ"נ: מו"א עט"ר חיים בן שמחה ז"ל לרפואת והצלחת: שמחה בת נעימה תחי'

שבת יד' תשרי התשע"ח

יום	הדלקת נרות	צאת השבת	ר"ת
יום	16:20	17:11	17:44
ת"א	16:17	17:08	17:39
חיפה	16:16	17:07	17:39
ב"ש	16:20	17:11	17:43

כל הזכויות שמורות

ישא לאור להעמקת התורה ועמלה
עורך: יובל דהאן נ"י 050-4194600

נראה שתלמידי חכם שיש לו אומנות, או קצת משא ומתן להתפרנס כדי חייו ולא להתעשר, ובכל שעה שהוא פנוי מעסקו **מחזור על דברי תורה** ולומד בדברי תורה, הוא הנקרא תורתו אומנותו.

לאחר מחלה קשה היה הגאון רבי **בן ציון אבא שאול** זצ"ל חלש מאוד ורגלו היתה משותקת. הזמין אותו תלמידו **לשמחת הבר מצווה** של בנו שנערכה בביתו. אמר הרב: "איך אני יכול לסרב, הרי החיים שלי אינם שלי, הם של הציבור. **אני חי בכותכם**, בזכות התפילות שלכם, בזכות העזרה שעזרתם לי ששהיתם איתי בבית החולים, ולכן אני חייב לבוא." גרר הרב את רגלו, עלה **שלוש קומות** ובא להשתתף בשמחה.

אדם כמו בצל, כשמקלפים את כל קליפותיו נשארת רק הדמעה.

אהבה היא בבחינת 'ישות', האדם נמשך לדבר האהוב עליו, ויש כאן ביטוי לרצונותיו-שלו. לעומתה, **יראה** היא תנועה נפשית של הכנעה וביטול, האדם **מבטל את עצמו** לגמרי למי שהוא ירא מפניו.

עם השנים החל חכם **יהודה מוצבי** זצ"ל להרביץ תורה בישיבתו 'מנחת יהודה' ע"ש רבי **יהודה פתיה** זצ"ל (וגם הרב נקרא על שמו) בראשה עמד שנים רבות. בחביבות מיוחדת היה מלמד את הגמ' אף בסוגיות סבוכות ליהודים עמלי כפיים ואנשי שיבה. ונהוג בהם **כחבר מן השורה**. שכן זו מהותו ענווה וריחוק מהכבוד המדומה.

לבי ראובן שרבאי זצ"ל מחד היה שקדן וגאון מופלא דחיל חטאין, ומאידיך היה איש חיל **השמחה בעבודת בוראו** לאין שיעור, לפני עשרות בשנים עת זכינו להסתופף בצילו בישיבה הק' **"קירי ירושלים"** כיצד היה משפיע שמחת התורה על התלמידים באהבה וגעועים לבורא, וכפי שהיה אומר, כי כך ראה אצל רביינו מרנן **הדר"י צדקה והגרבי"צ אבא שאול** שמחה לאין קץ. התורה והתפילה הכל היה בשמחה השיעור של הגרב"צ היה כולו ברצף של **עינו הסוגיא**, אבל השיעור של הגר"י צדקה היה מתובל בסיפורים ומעשיות, והכל בשמחה. שמחה בה' ישמח ישראל בעושי.

יעוד חיי האדם הוא עשיית רצון הבורא יתברך, ההתקרבות אליו והדבקות בו.

באחד מלילות שישי ישב הגאון הרב **'צחק כדור'** זצ"ל בחדר התה עם קבוצת אברכים מ'ופרת יוסף' ולמד איתם 'כף החיים' על הלכות שבת. לאחר הלימוד ותיקון הצות, אני מלווה אותו כהרגלי הביתה, עוברים על המרפסת הארוכה של **שושנים לדוד**, עד שהגענו למדרגות. לקראת סוף המרפסת הוא סגר פתאום את עיניו ונעצר, נבהלתי, חשבתי שקרה לו משהו, אולי האוכל לא היה טוב. מה קרה? שאלתי. הוא ענה: שקט, שקט. ונשאר לעמוד כך **במשך שתי דקות**. לאחר מכן הוא אמר לי, תחזור ליישיבה. כשהזרנו הוא שואל איפה פנחס? איפה משה? כל האברכים שלמדו איתו הלכות שבת לפני דקות. קראנו לכולם בחזרה והוא אומר להם: יש לי תשובה. התברר, כשלמדו 'כף החיים' **נתקלו בקושיה** ולא מצאו תשובה, והחליטו שלמחרת יחזרו ליעין בה. אבל הרב אמר: מורנו 'כף החיים' יישאר ללא תשובה? אמר. בשתי הדקות שעמד מצא תשובה.

יעקב התפלל שמידת הענווה תהיה אצלו מצד חסדי ה' ולא חלילה מפני ייסורים וצער.

זכיון שדאגת הפרנסה מבטלת עסק התורה, מצינו שהתורה מבטיחה **ללומדיה עושר** כדי שיהא ספק בידם ללמוד ללא טרדות ודאגות, כמו שנאמר "הייתה כאוניות סוחר" ופירש רש"י שמדובר על התורה שמביאה ללומדיה ברכה ומוזון. וכן פירש רבי **יהודה החסיד** זצ"ל "הייתה כאוניות סוחר" - הקב"ה מוזמן לעוסקים יומם ולילה בתורה כל צרכיהם וכל שיעסקו בתורה תדיר הקב"ה שולח לו מלאכים מרחוק להביא לו **כל צרכיו**, לכך תורה נקראת לחם.

נקודה למחשבה
בארמון המלך, בחלון הפתוח לגן, היה כלוב זהב ובו זמיר פלא. שמעו הציפורים את סלסולי קול הפעמונים אשר לזמיר ובאו לראות בכבודו של אחיהם המתגורר במעון שכולו פיתוחי זהב טהור, ומוזנו ניתן לו כיד המלך בכלי זהב. פצחו ואמרו: "אשריך מה טוב חלקך, אשריך שאתה סמוך על שולחן המלך. לא תסבול מקור, לא מרעה ולא מצמא. שמע הזמיר את קולם וענה בקול מר: "אל תקנאו בי אחי, מה בצע לי בכלוב מזהב ובמוזון הרב, אם אין ביכולתי לפרוש כנף, אלא אסיר כלא אני לחיי מחסור, שמעו הציפורים ונענעו בראשם להסכמה. אמר הזמיר: "לוי יתנדב מי מכם ויעשה עימי טובה - הנה לי אחות חכמה מאוד, המקננת ביער הלבן על עץ הארז. מי ילך ויודיע לה על האסון אשר קרני? אולי תוכל לערץ לי עצה, אולי תוכל להורותני בינה!" נכמרו רחמיה של ציפור אחת. היא עפה אל היער הלבן, מצאה את אחות הזמיר ובישרה לה על האסון אשר קרה לאחיה. כשמוע האחות את הבשורה הנוראה, פסקה מלשיר את שירה הערב ונפלה מצמרת העץ ארצה - **אחזה השבץ ותמות**. נבהלה הציפור הקטנה, פרשה כנפיה ועפה חזרה. ראה אותה הזמיר ושאל: "הייתה אצל אחותי? סיפרת לה את סיפורי?" נאנחה הציפור ולא ענתה דבר. "הגידי נא לי" דחק בה הזמיר "אל תפחדי, דברי". ספרה הציפור בעצב את אשר ארע. נבעת הזמיר והתאבל מרה. זרעונים לא אכל ומים לא שתה. עבדי המלך, המטפלים בו והדואגים לרווחתו, הבחינו בשינוי שחל בו ואמרו: "חולה הוא הזמיר!" הזמיר נאלם דום ושירתו פסקה. אמרו עבדי המלך: "מחלתו אנושה". בוקר אחד נמצא הזמיר מוטל על קרקרעית הכלוב בלא רוח חיים. פתחו עבדי המלך את שער הכלוב והשליכו את גופתו החוצה... ואז, לפתע, **התעורר הזמיר לחיים**, פרש כנפיים ודאה למרומים ומפיו שיר נהדר וכלו הוד. הוא עף הישר אל... היער הלבן, אל צמרת הארז, פגש שם באחותו והודה לה על העצה אשר יעצה לו. שיעשה עצמו כמת - ואז יהיה חיי דרור וחופש!

זהו שאמרו חכמים לאלכסנדר מוקדון ששאלם: "מה יעשה האדם ויחיה?" השיבוהו - "ימית את עצמו." הן העולם הזה כחלום יעוף, ואם האדם יאסוף כל החיים להביא טרף לבינתו, לכנוס ממון לדורו, לאכילה ולשתיה, הרי כמוהו **זמיר הנלוא** - מתי יוכל להתעלות התעלות רוחנית? מתי יכנס עושר רוחני? וכשיגיע היום ויעלה למרום - במה יעלה? מה יקח עימו? על כן נתן לנו הבורא את **יום השבת** שבו נמית את עצמנו מהבלי העולם. נעצור בעד המירוץ הקדחתני לאסוף ולכנוס. לקנות ולמכור. יום שאותו נקדיש לרוחניות. ובכך נפלא את הדרך לחירות נצח ואושר רוחני. (העורך)

באחת מן השנים הגעתו אליו **הגר"ש וולבה** זצ"ל בעת תפילת מנחה גדולה, ועקב סיבות טכניות עדין לא סעדתי סעודות שבת קדש, ובבוקר רק עשיתי קידוש על מזונות.

וכשמע זאת המשגיח, **הזמיני** מיד לביתו לסעוד עמו את סעודת השבת. אך מכיוון שאצל המשגיח זה היה כבר הסעודה השניה באותו היום, **טרם** המשגיח כשעה לאחר גמר הסעודה היה זה בימי החורף הקצרים, לארגן לי אישית **סעודה נוספת**. סעודה שלישית בשבילי.

נהוג שבברכת החודש מהדרים לקיים את מה שנאמר בסידור "נכון לדעת זמן המולד" ואילו על מצוות עשה מן התורה "**ידעת היום** והשבות אל לבבך כי ה' הוא האלוקים" אין מהדרים כל כך. אחד המשפיעים ביאר את הסיבה: ידעת המולד **קלה הרבה יותר**...

יום שמעניקים לך כבוד למטה תדע שהעניקו לך נסיון מלמעלה.

הרה"ק רבי שלמה מזוניה זיע"א, היה מסביר את פשר הסבל שבני אדם עוברים בעולם: על עבירות שבין אדם למקום יש גיהינום, **ובעולם הזה העיקר שסובלים הוא על עבירות שבין אדם לחברו**. פעם אחת נכדתי של רבנו התאוננה לפניו על בעלה שאינו נוהג בחומרה מסוימת שרבנו העמיר בזה מאוד. אמר לה שבשמים לא ישאלו על זה, בשמים ישאלו על שמירת עיניים ועל אי גרימת **צעד ליהודי**. ואם קורה שיהודי עושה איזה עוולה, מחרף, מגדף ומזולזל. צריך לדעת איך להסתכל על זה:

פעם באה לרבנו אישה קשת רוח ופתחה בצעקות ובדברי זלזול נגד רבנו, אמר רבנו לרבי **אליהו ראטה** זצ"ל מה שהיא צועקת בפני שכואב לה משהו. והתחיל מרן לשוחח ולדבר איתי עד שגילתה לו את צרותיה...

אתמול כאשר חזרתי מארוע משפחתי שוטר עצר אותי על מהירות מופרזת. הוא ניגש אלי ואמר: "אני מחכה פה כל היום לנהגים כמוך"

אמרתי לו: "**הגעתי הכי מהר שיכולתי**".

כל העלונים: hamaor.net

פינף - טייכן, גרמניה, **תש"ה** היהודים השבורים במחנות העבודה הגרמניים, גילו מסירות נפש גם בטיפול מתים.

נסדה "**חברה קדישא**" שחבריה טיפלו בקבורת מתי ישראל, שהתרבו מדי יום ביומו. כל לילה טיפלו אנשי ה"חברא קדישא" במתים אלה... נעשתה להם "טרה" על פי הלכה, למרות הידיעה שלמחרת יועברו הגופות לשריפה. הכל נעשה **בהיחבא** ובצנעא מרובה, באישון לילה, עד שהרגיש בדבר אחד מאנשי ה.ס.ס. **ואז נאלצו להפסיק** להתעסק במצווה זו.

"חברות קדישא" אלה פעלו במחנות "דירנפורט", "וולפסברג", ו"פינף טייכן".

עצלות השתיקה, טובה יותר מעצלות הדיבור.

משולחן גבוה

דברי תורה מפי ראש מוסדות "אור החיים" הגאון הרב **ראובן אלבז שליט"א**

"וַיִּשְׁלַח יַעֲקֹב מְלָאָכִים.. כֹּה אָמַר עֲבָדְךָ יַעֲקֹב עִם לְבָן גִּרְתִּי וְאַחַר עַד עָתָה"

דרשו רבותינו (מדרש אגדה, הובא ברש"י) עם לבן גרתי - ותר"ג מצוות שמרתי ולא למדתי ממעשיו הרעים. ועריך להבין, מה לו לעשו אם יעקב שמר תר"ג מצוות או לא, הרי הוא בא להילחם עמו כעת, וכיצד יפחיד וירתיע אותו הבשורה ששמר יעקב תר"ג מצוות, מדוע טענה זו של יעקב תמנע והתעורר את עשו מלצאת נגדו למלחמה?

אדרבה להיפך, אם שמר יעקב תורה ומצוות כנראה שלא עשה מילואים ולא התאמן באומניות לחימה, ואם כן ודאי חושב עשו שיצליח במלחמה כנגד יעקב, בפרט שעשו בא עם כל פמליא דיליה, כלם אֶהְיוּ יָרֵב מִלְמַדֵי מִלְחָמָה (שיר השירים ג, ח), כולם בדרגת אלוף, אין אפילו אחד סגן אלוף או אלוף משנה... אלוף תִּמְנֹן, אלוף אֹמֶר, אלוף יָצַף, אלוף קֶנָז.. אֵלֶּה אֱלוֹפֵי אֲדָוָה (בראשית לו, טו-טז), כולם אלופים!

אלא רבותינו מנבאים שהזכיר לו יעקב אבינו לעשו את מה שאמר יצחק אביהם: "הקל קול יעקב והקדים ידי עשו" (בראשית כז, כב), כל זמן שקולו של יעקב מעפפף בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, אין ידי עשו יכולות לשלוט בהם, וכשאינו קולו של יעקב מעפפף בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, הידיים ידי עשו (בראשית רבה סה, כ, איכה רבה - פתיחות).

רק אם אין את קולו של יעקב אז ידי עשו שולטות - והִנֵּה בְּאֶשֶׁר תָּרִיד וְתִקְרָתָ עֵלֶיךָ מֵעַל יְצִיאָתְךָ (בראשית שם, מ), אמר לו יצחק לעשו אם ראתה יעקב אחיך פורק עול של תורה מעל צוארו, את יכול לו (פסיקתא פרשת תולדות), אבל אם יעקב "איש תם ישב אהלים" (בראשית כה, כז), אם קולו מהדהד בתורה ובמצוות אין ידי עשו יכולות לשלוט.

לבן אמר לו יעקב לעשו: "דע לך אחי, קיימתי את כל תר"ג המצוות בבית לבן ולא למדתי ממעשיו הרעים, כל מצווה שבאה לידי קיימתי במסירות נפש, ולכן אינך יכול עלי, ואיני צריך לפחד ממך כלל ועיקר: לא הקלתי בקולו של יעקב, אלא הקול נשאר חזק ועומד, קול גדול ולא יָסַף (דברים ה, יט), ולכן צריך אתה לפחד ממני, כיון שלא תוכל עלי!"

שבת שלום ומבורך לכל בית ישראל

סיפר אבי שיח' שבאחד מהשנים הגיע אורח נכבד מחו"ל לביקר בארץ ישראל והתארח **בקריית מטרסדורף**, מקום מגורי ראש הישיבה **הגרח"פ שיינברג** זצ"ל.

הנה לא עבר זמן רב וראש הישיבה מיהר לבקר במקום ששהה שם. לקראת סוף הביקור התנצל האורח ואמר: למה ראש הישיבה היה צריך **לטרוד לבוא לכאן**, הרי הייתי מגיע לביתו של ראש הישיבה בעצמו...

אהבת התורה היא נותנת כוח ללימוד התורה.

מנותק כליל מהעולם הזה-כל ימיו היה לומד תורה מתוך הדחק ובמסירות נפש. הרב **יעקב גלינסקי** זצ"ל הוא הקים את ישיבת חדרה בהתמסרות מופלא מסר את נפשו למענה. הוא היה מוסר **שיעורים עמוקים בעיון ופלפול רב**, עד שכל ההיכל היה רועש וגושע קול תורה אדיר וחזר. בתקופה הראשונה בשנת תש"י, היה מגיע פעם בשבוע רק לשבת, וכל שבוע היה שוהה בישיבה בחדרה, **מנותק כליל** מכל הנעשה בעולם.

רשימת תפוצה hamaor.net@gmail.com

קשריו של הגה"ק הרבי **משוורדי אמונים** זצ"ל: עם מרן הגה"ק רבנו **ישראל אבוחצידא** זצ"ל תקצר היריעה מהכיל, הם אהבו והעריכו זה לזה בלב ונפש, עד כי הבבא סאלי אמר לו כי הוא רוצה לעשות עמו קשר נפשי, והוא מזג שתי כוסות, הוא שתה ביד שלו והרבי שתה ביד של **הבבא סאלי** זצ"ל.

וסיפר הרבי זצ"ל כי ארבע עשרה שנה לפני פטירת הבבא סאלי נתן לו סכום גדול של כסף וביקש לו כי לאחר מאה ועשרים שנה יאמר עליו 'קדיש' וילמד משניות לעילוי נשמתו. סירבתי לקבל את הכסף, אך הבבא סאלי התעקש שאקח את הסכום לטובת הישיבה. כעבור י"ג שנים נסתלק הקדוש, אז **ראיתו את רוח קודשו** ואכן קיימתי את בקשתו ומשך כל שנה ראשונה שלאחר הפטירה אמרתי 'קדיש' בכל יום, **ועד היום** אני אומר 'קדיש' ולומד משניות ביום היארצייט.

חייל פגש פעם שד וזה החליט לתת לו במתנה שתי משאלות. "אני רוצה מחסנית שהכדורים לעולם לא יגמרו בה", אמר החייל, ומיד הופיעה בידו מחסנית כזו.

הכניס החייל את המחסנית לנשק שלו והחל לירות, ובאמת, לא נגמרו הכדורים. "וואו", התפעל החייל, "משאלה שניה: **אני רוצה עוד מחסנית כזאת**".

לעילוי נשמת: ניסים בן רימה, שרה בת חורשיד, דינה בת והב, יוסף דהאן בן שמחה, ליאור בן אילנה, ששון בן טיפחה, שמחה בת לולו, יחיאל בן לוליה, פנחס חיים אוחנה בן חנינה, נעימה בת עזיה, שולמית חיה בת אסתר, סעידה מול בת יעקב, מלכה בת שרה. פנחס בן פנחס, יגאל בן מלכה, דוד ומרים אלבז, הרב אלעזר בן שמחה, יעקב בן אוריית, יחזקאל בן שמחה, דהה בת אסתר בוגנים, יעקב בן נטלי, רפאל בן קלרה, הרב יעקב יוסף בן מרגלית, אלבז בן זוהרה אליעזר בן גרניה, אפרים אליהו בן מרים, שלום בן אורה מורי הרב יורם אברגיל, הרב יהודה יאיר, שמעון בן רינה, ישראל בן שמחה סבג, אואסינה בת גוריה חלפון, שמואל בן רבקה זכאי **מרן הרב עובדיה יוסף בן גורגיה**